

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
YVESE BOTA
přednesené dne 12. října 2016¹

Věc C-582/15

**Openbaar Ministerie
proti
Gerritu van Vemdemu**

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná rechtbank Amsterdam (soud v Amsterdamu, Nizozemsko)]

„Řízení o předběžné otázce — Policejní a soudní spolupráce v trestních věcech — Vzájemné uznávání rozsudků — Rámcové rozhodnutí 2008/909/SVV — Článek 28 — Přechodné ustanovení — Prohlášení členského státu — Pojem ‚vydání pravomocného rozsudku‘“

Tato ž

ádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii

1. ²

2. Tato žádost byla předložena v rámci řízení týkajícího se žádosti o prohlášení vykonatelnosti rozhodnutí hof van beroep Antwerpen (odvolací soud v Antverpách, Belgie) obsahujícího mj. odsouzení Gerrita van Vemdeho k trestu odnětí svobody v délce tří let v Nizozemsku.

I – Právní rámec

A – Unijní právo

3. Body 1 a 2 odůvodnění rámcového rozhodnutí znějí:

„(1) Evropská rada na zasedání v Tampere ve dnech 15. a 16. října 1999 schválila zásadu vzájemného uznávání, která by se měla stát základním kamenem justiční spolupráce v občanskoprávních i trestních věcech v Unii.

¹ — Původní jazyk: francouzština.

² — Úř. věst. 2008, L 327, s. 27, dále jen „rámcové rozhodnutí“.

(2) Dne 29. listopadu 2000 přijala Rada v souladu se závěry z Tampere program opatření k provádění zásady vzájemného uznávání rozhodnutí ve věcech trestních [(Úř. věst. 2001, C 12, s. 10)], ve kterém vyzvala k posouzení potřeby moderních mechanismů pro vzájemné uznávání pravomocných rozsudků zahrnujících zbavení osobní svobody (opatření 14) a k rozšíření uplatňování zásady předávání odsouzených osob na osoby, které mají bydliště v některém členském státě (opatření 16).“

4. Článek 1 rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Definice“, stanoví:

„Pro účely tohoto rámcového rozhodnutí se rozumí:

- a) ‚rozsudkem‘ pravomocné rozhodnutí nebo příkaz soudu vydávajícího státu ukládající trest fyzické osobě;
- b) ‚trestem‘ trest odnětí svobody nebo opatření spojené se zbavením osobní svobody uložené na dobu určitou nebo neurčitou na základě trestního řízení jako důsledek trestného činu;
- c) ‚vydávajícím státem‘ členský stát, ve kterém je rozsudek vynesен;
- d) ‚vykonávajícím státem‘ členský stát, kterému je rozsudek postoupen za účelem jeho uznání a výkonu trestu.“

5. Článek 26 odst. 1 rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Vztah k jiným dohodám a ujednáním“, stanoví následující:

„Aniž je dotčeno jejich uplatňování mezi členskými státy a třetími státy a jejich přechodné uplatňování podle článku 28, nahrazuje toto rámcové rozhodnutí ode dne 5. prosince 2011 odpovídající ustanovení následujících úmluv platná pro vztahy mezi členskými státy:

- Evropskou úmluvu o předávání odsouzených osob ze dne 21. března 1983 a dodatkový protokol k ní ze dne 18. prosince 1997,
- Evropskou úmluvu o mezinárodní platnosti trestních rozsudků ze dne 28. května 1970,
- hlavu III kapitoly 5 Úmluvy ze dne 19. června 1990 k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích,
- Úmluvu mezi členskými státy Evropských společenství o výkonu cizích trestních rozsudků ze dne 13. listopadu 1991.“

6. Článek 28 rámcového rozhodnutí, nazvaný „Přechodná ustanovení“, stanoví:

„1. Žádosti obdržené před 5. prosincem 2011 se i nadále řídí stávajícími právními předpisy o předávání odsouzených osob. Žádosti obdržené po tomto datu se řídí předpisy, které přijmou členské státy k provedení tohoto rámcového rozhodnutí.

2. Členský stát však může při přijetí tohoto rámcového rozhodnutí učinit prohlášení, že v případech, kdy bylo vydáno konečné rozhodnutí přede dnem, který stanoví, použije jako vydávající či vykonávající stát nadále stávající právní předpisy o předávání odsouzených osob platné před 5. prosincem 2011. Pokud je učiněno takové prohlášení, použijí se uvedené předpisy v daných případech ve vztahu ke všem ostatním členským státům bez ohledu na to, zda tyto státy učinily stejné prohlášení. Dotyčné datum nesmí být pozdější než 5. prosinec 2011. Uvedené prohlášení se zveřejní v *Úředním věstníku Evropské unie*. Prohlášení lze kdykoli odvolat.“

7. Na základě článku 28 rámcového rozhodnutí učinilo Nizozemské království následující prohlášení³:

„V souladu s čl. 28 odst. 2 Nizozemsko prohlašuje, že v případech, kdy je pravomocný rozsudek vyneseno do tří let po dni vstupu rámcového rozhodnutí v platnost, bude Nizozemsko jako vydávající a vykonávající stát i nadále uplatňovat právní nástroje týkající se předávání odsouzených osob, které platily před tímto rámcovým rozhodnutím.“

B – Nizozemské právo

8. Článek 2:11 Wet wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging vrijheidsbenemende en voorwaardelijke sancties (zákon o vzájemném uznávání a výkonu rozsudků, kterými se ukládá podmíněný či nepodmíněný trest odnětí svobody, dále jen „WETS“), který provádí rámcové rozhodnutí, stanoví:

„1. Ministr [bezpečnosti a spravedlnosti] předá soudní rozhodnutí [...] generálnímu advokátovi působícímu u odvolacího soudu.

2. Generální advokát soudní rozhodnutí bezodkladně předloží [...] zvláštnímu senátu odvolacího soudu v Arnhemu-Leeuwardenu [...].

[...]

8. Do šesti týdnů od doručení soudního rozhodnutí [...] předá zvláštní senát odvolacího soudu ministru [bezpečnosti a spravedlnosti] písemné odůvodněné stanovisko [...].“

9. Podle článku 2:12 WETS ministr bezpečnosti a spravedlnosti rozhodne o uznání soudního rozhodnutí s přihlédnutím ke stanovisku zvláštního senátu odvolacího soudu.

10. Článek 5:2 WETS stanoví:

„1. Tento zákon nahrazuje ve vztazích s členskými státy Evropské unie Wet overdracht tenuitvoerlegging strafvonnissen (zákon o přenosu výkonu rozsudků vydaných v trestních věcech, dále jen ‚WOTS‘).

[...]

3. Tento zákon se nepoužije na soudní rozhodnutí [...], která nabyla právní moci před 5. prosincem 2011.

[...]“

11. Podle článku 2 WOTS „dochází v Nizozemsku k výkonu cizích soudních rozhodnutí pouze na základě úmluv“. Kromě toho čl. 31 odst. 1 WOTS stanoví, že „[p]okud soud [v Amsterdamu] považuje výkon cizího soudního rozhodnutí za přípustný, povolí jej a v souladu s tím, co v tomto ohledu stanoví použitelná úmluva, rozhodne o trestu nebo opatření, které za odpovídající protiprávní jednání stanoví nizozemské právo“.

3 — Úř. věst. 2009, L 265, s. 41, dále jen „prohlášení o použití rámcového rozhodnutí“.

II – Skutkové okolnosti sporu v původním řízení a předběžné otázky

12. Gerrit van Vemde byl zatčen v Nizozemsku dne 27. října 2009 na základě evropského zatýkácího rozkazu, který vydal belgický soud za účelem trestního stíhání. Po svém vydání byl umístěn do vazby v Belgii. Gerrit van Vemde byl následně v průběhu belgického trestního řízení propuštěn na kauci a na vlastní náklady se před vynesením rozsudku vrátil do Nizozemska.

13. Dne 28. února 2011 hof van beroep Antwerpen (odvolací soud v Antverpách, Belgie) odsoudil Gerrita van Vemdeho k trestu odnětí svobody v délce tří let. Dne 6. prosince 2011 Hof van Cassatie (odvolací soud, Belgie) zamítl kasační opravný prostředek podaný proti uvedenému rozhodnutí a rozsudek hof van beroep Antwerpen (odvolací soud v Antverpách) nabyl k témuž dni právní moci. Dne 13. února 2012 obdržel odsouzený výzvu Procureur Generaal in Antwerpen (generální prokurátor v Antverpách) k nástupu trestu.

14. Dne 23. července 2013 požádaly belgické orgány Nizozemsko o převzetí výkonu trestu odnětí svobody uloženého rozsudkem hof van beroep Antwerpen (odvolací soud v Antverpách). Dne 10. října 2013 procureur du Roi (královský prokurátor, Belgie) navrhl předkládajícímu soudu, rechtbank Amsterdam (soud v Amsterdamu, Nizozemsko), prohlášení vykonatelnosti trestu odnětí svobody, který uložil hof van beroep Antwerpen (odvolací soud v Antverpách).

15. Po obdržení tohoto návrhu se předkládající soud zabývá tím, zda se použijí ustanovení WOTS, nebo WETS, který prvně uvedený zákon nahradil. WETS se totiž podle svého čl. 5:2 odst. 3 nepoužije na soudní rozhodnutí, která „nabyla právní moci“ před 5. prosincem 2011. Jelikož rozsudek hof van beroep Antwerpen (odvolací soud v Antverpách) nabyl právní moci po 5. prosinci 2011, je v zásadě použitelný WETS.

16. Na druhé straně má předkládající soud pochybnosti o slučitelnosti uvedeného ustanovení s článkem 28 rámcového rozhodnutí. Podle odstavce 1 uvedeného článku se žádosti o převzetí výkonu trestu odnětí svobody obdržené po 5. prosinci 2011 řídí předpisy, které přijmou členské státy k provedení rámcového rozhodnutí. Podle odstavce 2 tohoto článku však členský stát mohl při přijetí rámcového rozhodnutí učinit prohlášení, že v případech, kdy bylo „vydáno“ konečné rozhodnutí přede dnem, který stanoví, použije jako vydávající či vykonávající stát nadále stávající právní předpisy o předávání odsouzených osob platné před 5. prosincem 2011. Nizozemské království přitom učinilo takové prohlášení o použití rámcového rozhodnutí, které v podstatě přebírá znění čl. 28 odst. 2 dotčeného rámcového rozhodnutí.

17. Předkládající soud upřesňuje, že podle judikatury Hoge Raad der Nederlanden (Nizozemský nejvyšší soud) musí být čl. 5:2 odst. 3 WETS vykládán v souladu s čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí v tom smyslu, že dotčený rozsudek musel být vydán před 5. prosincem 2011, nezávisle na okamžiku, kdy nabyl právní moci, takže v projednávaném případě by zůstala použitelnými ustanovení WOTS. Pokud by nicméně bylo naopak třeba vykládat čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí v tom smyslu, že rozsudek musel před 5. prosincem 2011 nabýt právní moc, má předkládající soud na základě ustanovení WETS za to, že by zejména nebyl příslušný pro rozhodnutí o žádosti o prohlášení vykonatelnosti trestu odnětí svobody vyneseného proti odsouzenému.

18. Za těchto okolností se rechtbank Amsterdam (soud v Amsterdamu, Nizozemsko) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Je třeba vykládat čl. 28 odst. 2 první větu rámcového rozhodnutí [...] v tom smyslu, že prohlášení uvedené v tomto ustanovení se může vztahovat pouze na rozsudky, které byly vydány před 5. prosincem 2011, nezávisle na tom, kdy tyto rozsudky nabyly právní moci, anebo je třeba chápat toto ustanovení tak, že toto prohlášení se může vztahovat pouze na rozsudky, které nabyly právní moci před 5. prosincem 2011?“

III – Má analýza

19. Cílem otázky položené předkládajícím soudem je v podstatě získat upřesnění ohledně toho, zda v případě, kdy členský stát učinil prohlášení podle čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí, je okamžikem umožňujícím určit právní režim použitelný na předávání osob odsouzených k trestům odnětí svobody datum vynesení rozsudku, nebo datum, kdy tento rozsudek nabyl právní moci.

20. Před zodpovězením této otázky je třeba zkoumat, jak mě k tomu vyzývají rakouská vláda a Evropská komise, zda je prohlášení učiněné Nizozemským královstvím podle čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí schopno vyvolávat právní účinky.

A – K otázce zohlednění prohlášení učiněného Nizozemským královstvím podle čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí

21. Je třeba zdůraznit, že čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí je ohledně okamžiku, kdy lze tento typ prohlášení učinit, jednoznačný.

22. Podle znění tohoto ustanovení totiž měl každý členský stát možnost učinit prohlášení, na jehož základě dochází k odložení použitelnosti rámcového rozhodnutí, „při přijetí tohoto rámcového rozhodnutí“.

23. Podle informací předložených Soudnímu dvoru – a jak na jednání uznala nizozemská vláda – bylo přitom prohlášení Nizozemského království odesláno Radě dne 24. března 2009, následně bylo dne 30. dubna 2009 rozesláno jako dokument Rady a dne 9. října 2009 bylo zveřejněno v Úředním věstníku⁴. Vzhledem k těmto poznatkům nizozemská vláda nepopírá, že uvedené prohlášení bylo formálně předloženo po přijetí rámcového rozhodnutí.

24. Nizozemské království však v dopise přiloženém ke svému prohlášení – a jak i zmínilo na jednání – uvedlo, že během diskuzí nad návrhem rámcového rozhodnutí se trvale přimlouvalo za to, aby se rozhodnutí mohlo uplatnit až na budoucí případy. Tento členský stát vysvětluje, že možnost stanovená v čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí do něj byla zanesena zejména na jeho žádost a představovala pro něj důležitý prvek politické dohody o tomto rámcovém rozhodnutí, uzavřené na zasedáních Rady pro spravedlnost a vnitřní věci konaných dne 4. prosince 2006 a 15. února 2007. Nizozemské království rovněž upřesnilo, že rámcové rozhodnutí bylo zapsáno na seznam bodů „A“ pořadu jednání tak krátce před zasedáním Rady pro spravedlnost a vnitřní věci konaným dne 27. listopadu 2008, že v tomto ohledu nebylo možné respektovat interní postup přípravy Rady. Výsledkem bylo, že při přijetí daného rámcového rozhodnutí na zasedání Rady pro spravedlnost a vnitřní věci konaném dne 27. listopadu 2008 Nizozemské království nepředalo prohlášení ve smyslu čl. 28 odst. 2 uvedeného rámcového rozhodnutí. Tento členský stát upřesňuje, že v okamžiku, kdy Rada pro spravedlnost a vnitřní věci dne 4. prosince 2006 dospěla k politické dohodě, nicméně sdělil, že toto prohlášení učiní. Podle něj lze mít za to, že toto sdělení mělo účinky k okamžiku přijetí rámcového rozhodnutí dne 27. listopadu 2008.

25. Obdobně jako Komise se však i já domnívám, že takové sdělení není prohlášením učiněným „při přijetí [...] rámcového rozhodnutí“ ve smyslu čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí. Pouhé vyjádření záměru učinit prohlášení totiž nepostačuje. Prohlášení, o němž se jedná v čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí, totiž muselo být uskutečněno jakýmkoliv způsobem v okamžiku přijetí tohoto rozhodnutí a musí z něj jasně vyplývat volba dotyčného členského státu ohledně data vynesení konečných rozsudků, do kterého se rámcové rozhodnutí neuplatní. Článek 28 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí totiž ponechává členským státům určitý prostor pro posouzení při stanovení tohoto data, které ale nesmí jít za hranici tvořenou 5. prosincem 2011.

4 — Úř. věst. 2009, L 265, s. 41.

26. Při absenci jakékoliv jiné oficiální formulace konkrétního prohlášení Nizozemského království, která by předcházela dokumentu zaslanému tímto členským státem dne 24. března 2009, tak mám za to, že prohlášení Nizozemského království není platné, jelikož bylo předloženo po lhůtě.

27. Mimoto bych chtěl stejně jako Komise uvést, že případy, v nichž rámcové rozhodnutí umožňuje členským státům učinit prohlášení nejen v okamžiku přijetí uvedeného rozhodnutí, ale i později, jsou v rámcovém rozhodnutí velmi jasně uvedeny. Odkazuji zejména na jeho čl. 4 odst. 7 a na čl. 7 odst. 4.

28. Z předchozích poznatků plyne, že prohlášení Nizozemského království nemůže vyvolávat právní účinky.

29. Vzhledem k tomu, že nedošlo k předložení prohlášení splňujícího podmínky stanovené v čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí, řídí se působnost *ratione temporis* pravidel obsažených v rámcovém rozhodnutí, a tedy i těch týkajících se žádostí doručených po 5. prosinci 2011, ustanovením jeho čl. 28 odst. 1.

30. Vzhledem k tomu, že žádost zasláná belgickými orgány orgánům nizozemským pochází z 10. října 2013, není žádných pochyb, že se v projednávaném případě plně uplatní pravidla obsažená v rámcovém rozhodnutí.

31. Otázku týkající se výkladu čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí formulovanou předkládajícím soudem budu zkoumat pouze podpůrně pro případ, že by Soudní dvůr nesdílel moji analýzu vedoucí k tomu, že prohlášení Nizozemska nemá být zohledněno.

B – K výkladu čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí

32. Obdobně jako Komise, nizozemská vláda, rakouská vláda a Openbaar Ministerie mám za to, že okamžikem, který by měl být zohledněn při uplatnění čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí, je datum, k němuž rozsudek nabyl právní moci.

33. Z článku 26 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí plyne, že počínaje 5. prosincem 2011 jednotný mechanismus stanovený uvedeným rámcovým rozhodnutím v podstatě nahradil dosavadní systém úmluv.

34. Článek 28 odst. 1 téhož rámcového rozhodnutí dále stanoví, že „[ž]ádosti obdržené před 5. prosincem 2011 se i nadále řídí stávajícími právními předpisy o předávání odsouzených osob. Žádosti obdržené po tomto datu se řídí předpisy, které přijmou členské státy k provedení tohoto rámcového rozhodnutí“.

35. Článek 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí však členským státům, které v okamžiku přijetí tohoto rámcového rozhodnutí učinily prohlášení v tomto smyslu, umožňuje vycházet při uplatňování uvedeného rámcového rozhodnutí nikoliv z data žádosti, ale z data, kdy byl vynesен konečný rozsudek.

36. Odchylně od čl. 28 odst. 1 rámcového rozhodnutí, v němž je rozhodujícím okamžikem datum přijetí žádosti, tak čl. 28 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí považuje za rozhodující okamžik datum vydání konečného rozsudku.

37. V souladu s posledně uvedeným ustanovením Nizozemsko prohlásilo, že „v případech, kdy je *pravomocný rozsudek vynes*en do tří let po dni vstupu rámcového rozhodnutí v platnost, bude Nizozemsko jako vydávající a vykonávající stát i nadále uplatňovat právní nástroje týkající se předávání odsouzených osob, které platily před tímto rámcovým rozhodnutím“⁵.

38. Toto prohlášení se ve vnitrostátním právu projevuje v čl. 5:2 odst. 3 WETS, který stanoví, že „[t]ento zákon se nepoužije *na soudní rozhodnutí* [...], která *nabyla právní moci* před 5. prosincem 2011“⁶.

39. Projednávaná žádost o rozhodnutí o předběžné otázce spočívá z velké části na rozdílném znění čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí a prohlášení Nizozemského království na straně jedné, které uvádějí okamžik, „kdy bylo vydáno konečné rozhodnutí“, resp. kdy „je pravomocný rozsudek vynesen“, a čl. 5:2 odst. 3 WETS na straně druhé, který uvádí okamžik, k němuž soudní rozhodnutí „nabyla právní moci“.

40. Na rozdíl od předkládajícího soudu, žalovaného v původním řízení a polské vlády mám za to, že i když mají tato ustanovení odlišné znění, označují všechna tutéž právní událost, a sice okamžik, kdy rozsudek nabude právní moci. Přijetím čl. 5:2 odst. 3 WETS tedy nizozemský zákonodárce plně provedl to, co stanoví čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí, jakož i prohlášení Nizozemského království.

41. Výklad, podle něhož čl. 28 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí označuje okamžik, kdy se rozsudek stal pravomocným, plyne současně ze znění, systematiky i cíle uvedeného rámcového rozhodnutí.

42. Pokud jde o znění čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí, je třeba uvést, že to se nespokojuje s uvedením okamžiku, k němuž došlo k vydání rozsudku, ale zmiňuje „konečný“ rozsudek. Toto upřesnění pravomocné povahy rozsudku není specifikem francouzského znění rámcového rozhodnutí, ale lze je nalézt i v jiných jazykových zněních⁷.

43. Toto upřesnění je v souladu se systematikou rámcového rozhodnutí, jelikož žádost založená na tomto rozhodnutí je na základě definice „rozsudku“ použité unijním normotvůrcem v čl. 1 písm. a) uvedeného rámcové rozhodnutí každopádně možná až v okamžiku, kdy se rozsudek stane pravomocným.

44. Mimoto, jak plyne zejména z bodů 1 a 2 jeho odůvodnění, rámcové rozhodnutí má provést zásadu vzájemného uznávání rozhodnutí ve věcech trestních, pokud jde o výkon pravomocných rozhodnutí zahrnujících zbavení osobní svobody. Toto provedení zahrnuje modernější a širší mechanismus spolupráce, než jaký umožňovaly platné úmluvy.

45. Vzhledem k zásadnímu významu zásady vzájemného uznávání v rámci vytvoření prostoru svobody, bezpečnosti a práva a k tomu, že je čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí výjimkou opravňující členské státy k tomu, aby uplatňovaly přechodí smluvní systém déle, než jim umožňuje obecný režim ustanovení čl. 28 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí, musí být čl. 28 odst. 2 uvedeného rámcového rozhodnutí vykládáno striktně.

5 — Zdůrazněno autorem stanoviska.

6 — Zdůrazněno autorem stanoviska.

7 — Viz například španělské znění „en los casos en los que la sentencia firme haya sido dictada antes de la fecha que especificará“, německé „wonach er in Fällen, in denen das rechtskräftige Urteil vor dem angegebenen Zeitpunkt ergangen ist“, anglické „in cases where the final judgment has been issued before the date it specifies“ a italské „nei casi in cui la sentenza definitiva è stata emessa anteriormente alla data da esso indicata“.

46. Takový striktní výklad může tím, že omezuje případy, které nadále spadají pod předchozí systém úmluv, a že tak zvyšuje počet případů, které mohou spadat pod pravidla stanovená rámcovým rozhodnutím, nejlépe zaručit dosažení cílů sledovaných tímto rozhodnutím.

47. V tomto ohledu chci upřesnit, že hlavním cílem rámcového rozhodnutí je usnadnění společenské rehabilitace osob odsouzených k trestu odnětí svobody tím, že osobě, která byla zbavena osobní svobody v důsledku odsouzení za trestný čin, umožní vykonat uložený trest nebo jeho zbývající část v sociálním prostředí, z něhož pochází. Toto je patrné z bodu 9 odůvodnění a čl. 3 odst. 1 rámcového rozhodnutí.

48. Znamená to, že všechna opatření týkající se výkonu a úpravy trestů musí soudní orgány individualizovat takovým způsobem, aby při respektování zájmů společnosti a práv obětí a v souladu s prevencí opakování trestného činu podporovala společenskou rehabilitaci odsouzeného⁸.

49. Vzhledem k výše uvedeným poznatkům a s ohledem na to, že rozsudek odsuzující Gerrita van Vemdeho nabyl právní moc dne 6. prosince 2011, tedy musí být k převzetí výkonu mu uloženého trestu přístupováno na základě pravidel obsažených v rámcovém rozhodnutí.

IV – Závěry

50. Vzhledem k výše uvedeným úvahám je třeba rechtbank Amsterdam (soud v Amsterdamu, Nizozemsko) odpovědět následovně:

„Vzhledem k tomu, že prohlášení Nizozemského království k článku 28 rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii bylo v rozporu s požadavky čl. 28 odst. 2 uvedeného rámcového rozhodnutí učiněno až po přijetí tohoto rozhodnutí, není schopno vyvolávat právní účinky.

Podpůrně, pro případ, že by bylo rozhodnuto, že toto prohlášení je schopno vyvolávat právní účinky, musí být čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2008/909 vykládáno tak, že v něm uvedené prohlášení se může vztahovat pouze na rozsudky, které nabyly právní moci před 5. prosincem 2011.“

8 — Viz mé stanovisko ve věci Ogňanov (C-554/14, EU:C:2016:319).